

Sygn. akt **XXVII Ca 2227/22**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2023 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Małgorzata Szymkiewicz-Trelka
Protokolant:	sekr. sądowy Julia Kuźniarska

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2023 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A z siedzibą w W.

przeciwko P. B.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie

z dnia 16 marca 2022 r., sygn. akt II C 1187/20

- oddala apelację,
- zasądza od P. B. na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed sądem drugiej instancji.

Sygn. akt XXVII Ca 2227/22

UZASADNIENIE

Niniejsza sprawa jest rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym i do uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego stosuje się art. 505¹³ § 2 k.p.c., zgodnie z którym, jeżeli Sąd odwoławczy nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne i ocenę prawną dokonaną przez Sąd I instancji i przyjmuje je również jako podstawę własnego rozstrzygnięcia.

Przed odniesieniem się do zarzutów apelacji, Sąd odwoławczy przeprowadził ocenę zgłoszonego na etapie postępowania apelacyjnego dowodu w postaci wypowiedzenia umowy (...) o numerze (...) o numerze rachunku (...) z dnia 1 września 2018 r., który nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ponieważ roszczenie powoda dotyczyło kredytu odnawialnego o numerze (...) zawartego pomiędzy stronami w dniu 25 sierpnia 2016 r.

Odnosząc się do zarzutów natury procesowej stwierdzić należy, że Sąd I instancji nie naruszył art. 245 k.p.c., art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. w zw. art. 233 k.p.c.,

Za Sądem Najwyższym wypada stwierdzić, że samo twierdzenie strony powodowej nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., I PKN 660/00). Należy przypomnieć, że strona która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał, a Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów (tak trafnie Sąd Apelacyjny w Białymstoku, postanowienie z dnia 28 lutego 2013 r. I ACa 613/12, LEX nr 1294695).

Zarzut dotyczący naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. jest nieuzasadniony, ponieważ przepis ten daje wyraz obowiązywaniu zasady swobodnej oceny dowodów. Istota tej zasady przejawia się w tym, że Sąd dokonuje oceny wiarygodności i mocy zebranych dowodów według własnego przekonania - na podstawie wszechstronnego rozważenia zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Interpretacja powyższej zasady wielokrotnie już była przedmiotem rozważań doktryny i judykatury, które zgodnie przyjmują, że postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. czy też błędu w ustaleniach faktycznych nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego przyjętego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów. Ponadto, w wyroku z dnia 18 stycznia 2002 r. Sąd Najwyższy wyraźnie stwierdził, iż aby skutecznie zarzucić naruszenie art. 233 k.p.c. „skarżący powinien dokładnie wskazać jaki konkretnie dowód mający istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy Sąd uznał za wiarygodny i mający moc dowodową albo niewiarygodny i niemający mocy dowodowej i w czym przy tej ocenie przejawia się naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów” (wyrok SN z 18 stycznia 2002 r., I CKN 132/2001, Legalis).

Apelacja pozwanego powyższych wymogów nie spełnia, lecz przybiera formę prezentowania własnych, pożądaných przez siebie ustaleń i ocen prawnych. Wbrew odmiennej ocenie apelującego Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i wyciągnął z niego poprawne wnioski uznając, że przedstawiony do akt sprawy materiał dowodowy nie daje podstaw do ustalenia, że strony nie zawarły umowy, oraz że powód nie oddał do dyspozycji pozwanego środków pieniężnych. Sąd I instancji prawidłowo w tym zakresie ocenił przedstawione dowody w postaci wyciągu z ksiąg bankowych, umowy pożyczki, monitu i wypowiedzenia. Apelujący pomimo postawienia zarzutów natury procesowej dotyczących wadliwości ustaleń poczynionych na podstawie powyższych dowodów nie rozwinął ich czy to poprzez zakwestionowanie ocen Sądu Rejonowego pod względem wiarygodności bądź mocy dowodowej ww. dowodów czy też jakiegokolwiek innego przejawu naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów.

Twierdzenia apelującego w zakresie wadliwości ustaleń dotyczących wymagalności roszczenia ograniczały się wyłącznie do ponownego przytoczenia przedłożonych już dowodów (zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c.).

Każdorazowo stwierdzić należy, że pomimo zmian niektórych z regulacji przewidzianych w przepisach o postępowaniu apelacyjnym w postępowaniu uproszczonym (np. uchylenia art. 505¹¹ k.p.c.), zasadniczo charakter apelacji w postępowaniu uproszczonym nie uległ zmianie i nie służy – jak apelacja pełna – badaniu trafności (słuszności) zaskarżonego orzeczenia z punktu widzenia zgodności z rzeczywistością (z rzeczywistym stanem prawnym i faktycznym), lecz z punktu widzenia jego zgodności z materiałem procesowym pozostającym w dyspozycji sądu orzekającego; w centrum uwagi sądu II instancji pozostaje zaskarżone orzeczenie i ocena jego poprawności, nie zaś rozpoznanie sprawy i orzekanie in merito (art. 505¹² k.p.c.). Przez to model apelacji niepełnej dopuszcza ściślejsze

związanie sądu II instancji zarzutami apelacyjnymi oraz ustawowego ograniczenie zarzutów, na których można oprzeć apelację (art. 505⁹ § 1¹ k.p.c.).

Mając na względzie powyższe, zarzuty skierowane przeciwko ocenie Sądu I instancji nie były wystarczające do wzruszenia ustaleń leżących u podstaw przyjęcia, że w okolicznościach sprawy wypowiedzenie było skuteczne.

Zakwestionowanie powyższych okoliczności nastąpiło w podniesionych zarzutach naruszenia art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. Jedynie wyjątkowo należy wskazać, że w ramach zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. strona powodowa nie kwestionuje wyłącznie wadliwości ustaleń leżących u podstaw rozstrzygnięcia, lecz przedstawia polemikę z oceną prawną dokonaną przez Sąd I instancji (por. twierdzenia dotyczące „znacznie niższej od maksymalnej dopuszczalnej normy kosztów dodatkowych kredytu”). Sąd odwoławczy polemikę w powyższym zakresie uznaje za dopuszczalną, lecz w kontekście podniesionego zarzutu przepisów prawa materialnego.

Niezależnie od powyższego Sąd odwoławczy podziela również ustalenia Sądu I instancji leżące u podstaw braku podstaw do stwierdzenia abuzywności klauzul zawartych w przedmiotowej umowie.

W zakresie zarzutu naruszenia art. 245 k.p.c., należało uznać go za niezasadny. Dowód z potwierdzenia zawarcia umowy kredytu odnawialnego nr (...) z dnia 25 sierpnia 2016 r. udzielonego w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym o nr (...), Regulaminu kredytów konsumpcyjnych dla osób fizycznych w (...), aneksów do umowy kredytowej, wezwania do zapłaty, wypowiedzenia umowy, pełnomocnictw udzielonych osobom podpisanym pod wypowiedzeniem oraz doręczenia wezwania i wypowiedzenia, a także wyciągu z rachunku bankowego i elektronicznego zestawienia operacji na rachunku pozwanego mają przymiot dokumentu prywatnego na podstawie art. 245 k.p.c. Dokument taki może być przedmiotem swobodnej oceny dowodów dokonywanej przez sąd. Dokumenty prywatne nie korzystają wprawdzie z domniemania zgodności z prawdą oświadczeń w nich zawartych, co jednak nie oznacza, że są one niezgodne z rzeczywistością. O materialnej mocy dowodowej dokumentu prywatnego, zależnej od jego treści, rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. Samo zaś zaprzeczenie niezgodności treści powoływanych przez stronę powodową dokumentów z rzeczywistością nie podważa ich formalnej mocy dowodowej. Podlegają one ocenie według ogólnych zasad i skonfrontowaniu z całokształtem materiału dowodowego. Należy podkreślić, że zarzut błędnych ustaleń faktycznych nie może polegać jedynie na zanegowaniu przez skarżącego stanu faktycznego, ustalonego przez sąd I instancji. Podnosząc taki zarzut skarżący musi wykazać, że ocena dowodów, dokona przez sąd była nielogiczna i niezgodna z doświadczeniem życiowym. Natomiast jeżeli z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to taka ocena sądu nie narusza prawa do swobodnej oceny dowodów i nie może być oceniana w kontekście wadliwych ustaleń. Konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie i wskazanie jakie rzekomo dowody sąd I instancji ocenił z uchybieniem zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia. Nie można w świetle powyższego uznać za zasadne przywołanych wyżej zarzutów pozwanego.

Sąd Okręgowy wskazuje, że katalog „innych środków dowodowych” o których mowa w art. 308 – 309 k.p.c. ma charakter otwarty i mieszczą się w nim także wydruki komputerowe. Przedmiotowy środek dowodowy świadczy o istnieniu zapisu komputerowego określonej treści w chwili dokonywania wydruku. Oczywiście każdy dokument, czy też dowód wymieniony w art. 308 k.p.c. może ulec modyfikacjom, ale fakt ten sam w sobie nie pozbawia go mocy dowodowej. Dowód takiej modyfikacji obciąża stronę, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 29 września 2017 r., sygn. akt I ACa 448/17 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 grudnia 2018 r., sygn. akt III APo 17/18 i cytowane w nich orzecznictwo).

Przedstawione przez bank wydruki obrazujące przekazanie środków do dyspozycji pozwanego nie budziły wątpliwości Sądu, a przy tym nie zostały dostatecznie zakwestionowane przez pozwanego. Oprócz sztucznego kreowania ograniczenia dowodowego w tym zakresie pozwany poprzestał jedynie na prostej negacji, zaprzeczając tak przed Sądem I instancji, jak również obecnie w postępowaniu odwoławczym, aby otrzymał środki finansowe zgodnie z umową. Nie przedstawił jednak żadnego racjonalnego wytłumaczenia przystąpienia przez niego w tej sytuacji do spłaty rat kredytu. Jeżeli bank rzeczywiście nie udostępniłby pozwanemu środków pieniężnych, które obejmował kredyt,

nie można dopatrzeć się żadnej racjonalnej przyczyny, dla której uszczuplał on swój majątek rozpoczynając spłatę zobowiązania, pomimo braku świadczenia wzajemnego powoda, które – co bezsporne w świetle umowy łączącej strony – miało być spełnione w pierwszej kolejności.

Strona pozwana nie zakwestionowała także wiarygodności dowodu z wyciągu z ksiąg powodowego banku. Z przepisu art. 95 ust. 1a pr. bank. wynika, że księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności, nie mają mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Nie oznacza to jednak, że zasadne jest stanowisko strony pozwanej, wedle którego dowód ten jest nieprzydatny dla ustalenia istnienia oraz wysokości zobowiązania. Brak mocy dokumentu urzędowego nie oznacza, że dany dowód jest niewiarygodny, lecz jedynie to, że stosuje się do niego reguły dowodowe właściwe dla dokumentu prywatnego. Dowód ten podlega ocenie na równi ze wszystkimi innymi dowodami, w myśl reguł wynikających z art. 233 k.p.c. Nie ma żadnych jurydycznych podstaw do ograniczania zdatności dowodowej wyciągu z ksiąg bankowych. Przyjęcie stanowiska prezentowanego przez stronę pozwaną, która dowód ten kwestionuje apriorycznie i generalnie, prowadziłoby przy tym do absurdalnej konkluzji, że w rozpoznawanej sprawie objęte nim okoliczności można byłoby ustalić właściwie wyłącznie poprzez ich przyznanie stronie pozwanej, a proces cywilny oczywiście nie na tym polega. Z kolei zaprzeczenie prawdziwości tego dokumentu prywatnego, jeśli z pozostałych dowodów przedłożonych przed bank wynika fakt zawarcia umowy pożyczki, jej wysokość i ustalone przez strony warunki spłaty, a w przypadku analizowanym w niniejszej sprawie także wykaz i sposób zarachowania dokonanych przez dłużnika wpłat, nie może ograniczać się do prostej negacji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 7 lutego 2018 r., sygn. akt I ACa 278/1).

Nie zasługiwały także na uwzględnienie zarzuty dotyczące niewykazania istnienia zobowiązania i jego wysokości. Poza ww. wyciągiem z ksiąg bankowych, strona powodowa wraz z pozwem przedłożyła także elektroniczne zestawienie operacji w rachunku oraz przede wszystkim umowę o kredyt gotówkowy, powyższe dokumenty niezaprzeczalnie potwierdziły zasadność oraz wysokość dochodzonego przez powoda roszczenia. Strony łączyła umowa kredytu odnawialnego (...) nr (...) udzielonego w rachunku oszczędnościowo-kredytowym nr (...), zawarta w dniu 25 sierpnia 2016 roku, do której zastosowanie mają przepisy Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (Dz. U. 2002.72.665 j.t.), według stanu na dzień zawarcia przedmiotowej umowy, a w zakresie nieuregulowanym ustawą przepisy Kodeksu cywilnego.

Z treści załączonej do pozwu ww. umowy kredytu wynika wprost, iż pozwany był zobowiązany do dokonywania w okresie objętym umową spłaty rat kredytu wraz z odsetkami w miesięcznych ratach na rachunek bankowy do obsługi umowy w terminach i kwotach określonych w umowie. W ocenie Sądu, przedmiotowy dokument nie pozostawia wątpliwości w zakresie istnienia wiarygodności powoda przysługującej mu względem pozwanego tym bardziej, że pozwany sam potwierdził fakt zawarcia w/w umowy.

Reasumując, Sąd Rejonowy prawidłowo zastosował przepisy prawa procesowego tak w zakresie gromadzenia materiału procesowego, jak i jego oceny. Pozwany nie wykazał, aby ze zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ten wyprowadził wnioski niedające się pogodzić z zasadami doświadczenia życiowego, logiki czy prawidłowego rozumowania, a tylko w takim wypadku ustalenia Sądu I instancji, oparte o swobodną ocenę dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.), mogłyby zostać wzruszone.

Przywoływane przez apelującego przepisy art. 29 § 1 ustawy o kredycie konsumenckim w związku z § 3 pkt 1 lit b rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 października 2004 r. w sprawie sposobu tworzenia, utrwalania, przekazywania, przechowywania i zabezpieczenia dokumentów związanych z czynnościami bankowymi, sporządzanych na elektronicznych nośnikach informacji (Dz.U. z 2004 r. Nr 236, poz. 2364 ze zm.), nie ustanawiają ograniczeń dowodowych co do wykazania dokonania czynności bankowych. Określają one jedynie zasady realizacji wskazanych w nich czynności.

Ustawodawca dopuszcza sporządzanie dokumentów na informatycznych nośnikach danych, jeżeli dokumenty będą w sposób należyty utworzone, utrwalone, przekazane i zabezpieczone. Czynności te, z wyjątkiem zabezpieczania dokumentów, są realizowane przez bank (art. 7 ust. 2 zd. 2) w sposób wskazany przez Radę Ministrów. Realizację obowiązku nałożonego w ust. 4 na Radę Ministrów stanowi rozp. Rady Ministrów z 26 października 2004 r. w sprawie sposobu tworzenia, utrwalania, przekazywania, przechowywania i zabezpieczania dokumentów związanych z czynnościami bankowymi, sporządzanych na elektronicznych nośnikach informacji (Dz.U. Nr 236, poz. 2364), które obowiązało od 2 listopada 2004 r. do 19 września 2020 r. Ważnym elementem było zdefiniowanie kolejnych czynności:

1. utworzenie dokumentu – polega na zapisaniu sekwencji danych na elektronicznym nośniku informacji i podpisaniu ich (podpisem elektronicznym);
2. utrwalenie dokumentu – polega na zapisaniu dokumentu na elektronicznym nośniku informacji, w sposób zapewniający sprawdzenie jego integralności, możliwość weryfikacji podpisu elektronicznego lub danych identyfikujących oraz możliwość odczytania wszystkich informacji zawartych w tym dokumencie, aż do zakończenia czasu przechowywania;
3. przekazanie dokumentu – polega na przekazaniu nośnika informacji, na którym został utrwalony dokument, lub dokonanie elektronicznej transmisji dokumentu w sposób, który zachowuje integralność dokumentu;
4. przechowywanie dokumentu – dotyczy tylko dokumentów utrwalonych, musi zapewniać możliwość ustalenia daty jego utrwalenia. Wymaga się także, aby dokument był przeniesiony na inny elektroniczny nośnik informacji przed upływem gwarantowanego przez producenta okresu trwałości zapisu oraz aby dokumenty przechowywane były w dwóch identycznych kopiach na różnych nośnikach. Nośniki muszą mieć odpowiednie oznaczenia identyfikacyjne;
5. zabezpieczenie dokumentu – polega na udostępnianiu go jedynie osobom uprawnionym i ochronie przed przypadkowym lub nieuprawnionym zniszczeniem oraz na stosowaniu odpowiednich procedur związanych z analizą ryzyka, oraz podejmowaniu odpowiednich środków.

Oświadczenie woli w postaci elektronicznej dokonywane online zostaje złożone z chwilą jego wejścia do systemu informatycznego prowadzonego i kontrolowanego przez odbiorcę (bank), to jest w momencie przyjęcia oświadczenia przez serwer odbiorcy i zarejestrowania na nim odpowiednich danych. Należy brać pod uwagę, że w przypadku elektronicznych operacji bankowych - jeżeli z okoliczności nic innego nie wynika - łączność online jest permanentna i trwa całą dobę. Stała łączność z bankiem i możliwość dokonywania operacji bankowych o dowolnej porze jest jedną z cech tego systemu obsługi klientów.

Z materiałów zgromadzonych w sprawie wynika, że przedmiotowa umowa kredytu odnawialnego nr (...) z dnia 25 sierpnia 2016 r. została zawarta przez Internet, za pomocą platformy internetowej (...), stąd potwierdzenia jej zawarcia przyjmują formę wydruku z ww. platformy, podobnie jak i potwierdzenia zawarcia pięciu aneksów. Powód na mocy regulowań wewnętrznych, odzwierciedlonych w załączonym do pozwu Regulaminie kredytów konsumpcyjnych dla osób fizycznych w ramach bankowości detalicznej (...) S.A. dopuścił możliwość podpisania umowy kredytu drogą elektroniczną, po złożeniu tą samą drogą wniosku o jego udzielenie. Przyjęcie oferty zawarcia umowy wymagało akceptacji oferty przez wnioskodawcę hasłem jednorazowym, kodem SMS lub numerem PIN do aplikacji mobilnej za pośrednictwem serwisu transakcyjnego banku. Po zawarciu umowy w trybie opisanym w ww. regulaminie, Bank niezwłocznie wysłał do kredytobiorcy potwierdzenie zawarcia umowy w postaci elektronicznej przy pomocy wiadomości e-mail w formie pliku PDF.

W zakresie zarzutu braku skutecznego wypowiedzenia umowy, należy wskazać, że jest on bezzasadny. Wypowiedzenie umowy zawartej z konsumentem jest bezskuteczne, jeżeli uprzednio bank nie dopełnił czynności upominawczych przewidzianych w art. 75c ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe. Przepis ten pełni bowiem dla kredytobiorców funkcję gwarantującą zachowanie minimalnego standardu proceduralnego poprzedzającego możliwość wypowiedzenia przez bank umowy kredytu. Uprawnienie banku do wypowiedzenia umowy może być

uruchomione jedynie w przypadku, gdy kredytobiorca godzi w trwałość stosunku prawnego naruszając warunki umowy. Nie można zatem negować uprawnienia banku stwierdzającego zaległość w spłacie kredytu, której kredytobiorca, mimo wystosowanych do niego ponagieł nie reguluje, do ograniczenia ryzyka i zapewnienia zwrotu udostępnionego kapitału wraz z należnym wynagrodzeniem.

W związku z powyższym nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut pozwanego odnoszący się do braku skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu. Otóż jak wynika z załączonego zwrotnego potwierdzenia odbioru wypowiedzenia (k. 127 i 128) pozwany otrzymał wypowiedzenie umowy w dniu 17 września 2018 r. Dokonujący wypowiedzenia B. M. i P. K. byli umocowani do dokonania tej czynności (k. 129 i 130). Ponadto, wypowiedzenie umowy z dnia 25 sierpnia 2018 r., jak i wezwanie do zapłaty z dnia 26 czerwca 2018 r., doręczone pozwanemu w dniu 02 lipca 2018 r. (k.125), zostało złożone do akt sprawy poświadczony za zgodność z oryginałem przez r.pr. M. M., reprezentującego powoda. Należy podzielić stanowisko Sądu Rejonowego, że pozwany w powyższych wezwaniu został on pouczony o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia, w terminie 14 dni roboczych od jego otrzymania (k. 124). Tym samym doszło do skutecznego złożenia oświadczenia woli przez powoda, którego roszczenie stało się wymagalne.

W zakresie twierdzenia, że potwierdzenie odbioru z dnia 17 września 2018 r. dotyczy wypowiedzenia umowy (...) o numerze (...) z dnia 1 września 2018 r. należało go uznać za chybiony. Jak wynika z wypowiedzenia z dnia 25 września 2018 r. powodowym bank nadał ww. pismu nr nadania „ (...)” (k. 126), który jest tożsamy z numerem na potwierdzeniu odbioru nr „ (...)” (k. 127), w związku z czym powód udowodnił doręczenie wypowiedzenia umowy z dnia 17 września 2018 r. dot. przedmiotowego kredytu.

Podsumowując, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż doszło do wypowiedzenia umowy kredytu gotówkowego pozwanemu z uwagi na fakt, iż nie spłacał należność z tego tytułu w terminie. Wypowiedzenie umowy zostało skutecznie doręczone pozwanemu, co wynika z załączonego dokumentu śledzenia przesyłek. Nadmienić również należy, iż pozwany zanim doszło do wypowiedzenia umowy, wcześniej wzywał pozwanego do zapłaty zaległych rat, jednakże pozwany nie uczynił zadość żądaniu powoda.

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 zd. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.